

Presència catalana a Roma

El Pontifici Institut Litúrgic de Sant Anselm de Roma va organitzar, del 6 al 8 de maig, el desè Congrés Internacional de Litúrgia, que tractà sobre la Litúrgia de les Hores: *Carmina Laudis, resposta a l'Etern en el temps*. El president del Pontifici Institut Litúrgic, el professor i monjo de Montserrat Jordi-Agustí Piqué, parlà del centenari del Congrés Litúrgic de Montserrat (1915); i l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, va presentar els quatre congressos celebrats fins ara al monestir: 1915, 1965, 1990 i 2015. Van fer-se presents en aquest congrés romà el cardenal de Barcelona, l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, la vicepresidenta del Govern de Catalunya, Joana Ortega, i el director general d'Afers Religiosos, Enric Vendrell.

GLOSSA

Paraules viscudes que eduquen

En una jornada sobre repensar el sentit de l'educació a partir d'algunes paraules clau, s'afirmà en una intervenció: «Si preguntéssim als nois i les noies per què vénen a la escola, què ens respondrien? Les respostes, diverses, dependrien del capteniment de cadascú, dels interessos, de l'entorn, de la incidència dels múltiples mitjans de comunicació... Probablement, però, les respostes girarien entorn de la idea d'aprendre: per aprendre a viure, per adquirir coneixements, per guanyar-me la vida... En resum, per créixer com a persones. I com respon l'escola a aquestes peticions? Desenvolupant les intel·ligències, facilitant i ampliant el nivell de coneixements, d'habilitats, transmetent valors, facilitant eines vitals, presentant i iniciant en el camí de la virtut... Múltiples són les respostes i la seva interpretació. En el fons, l'escola també pretén ajudar a créixer.»

Aquest exercici a partir de les paraules clau aporta reflexió educativa des d'allò que és més essencial. Més encara si es fuig dels imperatius de l'actualitat i de la moda per tal d'anar a fons. No cal veure-hi cap contradicció entre la innovació i la voluntat de dominar el món present

i la reflexió pausada i la recerca d'allò essencial i, en conseqüència, menys dominat per aquest present.

L'escola ha de procurar donar resposta a la dimensió intel·lectual sense negligir la dimensió més pròpiament humanitzadora. És aquí on una extensa relació de paraules adquireix un sentit especial: lleialtat, respecte, fidelitat, compromís, compassió, bellesa, esperança, solidaritat, aprenentatge... Es pot repensar el sentit de l'educació tot reivindicant les grans paraules que fan possible l'acció educativa. Convé que els educadors —pares i mares, mestres, catequistes, caps i monitors— hi reflexionin. L'escola i altres marcs educatius poden actuar —i han de fer-ho— com a catalitzadors, ser un lloc de trobada i de diàleg de tota la comunitat educativa. Espai de trobada en què les paraules, acompanyades pel testimoni de vida dels educadors, ajudin a créixer els alumnes perquè esdevinguin persones madures, honestes, competents, lleials... que aprenguin a estimar els altres i a servir la societat, i així també estimar i servir Déu i el seu projecte d'amor. «Tot té el seu moment, sota el cel hi ha un temps per a cada cosa» (Coh 3,1).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Sobre Déu Trinitat

És sorprenent que sobre la qüestió de Déu tothom es creu amb dret a pontificar. Això no tindria massa importància si la qüestió de Déu no fos absolutament decisiva per a la nostra vida.

Que Déu existeixi o no, i que sigui un o un altre Déu en el qual creiem, ho canvia radicalment tot: el món, la ciència, l'economia, la convivència, el treball, la política, els afectes, la cultura, etc. Diem «radicalment» en el sentit més propi de la paraula, és a dir, «des de l'arrel». Perquè la qüestió sobre Déu és com les arrels, que no es veuen, però determinen essencialment la vida de l'arbre i la seva manera de ser.

No és el mateix creure que no creure en Déu. I la diferència no rau en les suposades «obligacions» que hauria d'assumir un creient, sinó en la manera d'entendre i viure tota l'existència, inclosa, per descomptat, la vida moral. No cal insistir en el missatge que des del Concili Vaticà II s'ha anat repetint insistentment: «la pèrdua del sentit de Déu és la pèrdua del sentit de l'home».

Avui hem de precisar més. No serà el mateix, per a la persona o el món, qualsevol idea de Déu. D'idees de Déu, n'hi ha i n'hi ha hagut moltes i diferents. Malgrat els esforços que realitzem en practicar el diàleg interreligiós, difícilment podem evitar els contrastos i les contradiccions. I, sobretot, serà poc honrat fer silenci sobre les conseqüències en la vida, que té una o una altra idea sobre Déu. D'altra banda, la bona intenció de bastir una «espiritualitat difusa» i indeterminada, per tal que tothom quedi content, pot ser al començament ben acollida, però a la fi està abocada al fracàs, perquè ningú no pot edificar alguna cosa consistent en el buit.

Creure i viure la Trinitat, el Déu revelat en Jesucrist, és quelcom absolutament decisiu per a la vida personal i social. Són molts els qui han reflexionat sobre les conseqüències vitals, inclosa la política, que té la fe en la Trinitat. Recentment recordava un diàleg, que va mantenir fa un temps l'arquebisbe Angelo Scola amb un auditori nombrós i qualificat entorn del tema «Com neix i viu una comunitat cristiana». Un dels seus missatges era que, per satisfer la necessitat vital que tots tenim d'estimar i ser estimats, hem de buscar i mantenir establement la relació amb «el tu (algú, una persona) despertador i estimulador» (en italià el «il tu destante»). Aquesta relació s'arribava a concretar en un servei gratuït a persones concretes. Però l'origen d'aquesta relació d'amor estava en la trobada amb Jesucrist, que alhora possibilitava, comunicant-nos-lo, l'amor de la Trinitat. No és el moment d'entrar en detalls del raonament teològic. N'hi ha prou amb reafirmar la veritat d'aquestes paraules.

El Déu que ens ha revelat Jesucrist ens obre a l'experiència més profunda d'amor.

—Cap ésser humà, àdhuc el més solitari i esquerp, no podrà esborrar la necessitat de relació amb una altra persona: és la petjada de la Trinitat en ell.

—El més egoista i orgullós no podrà negar que té necessitat d'estimar i ser estimat: va ser el Déu amor trinitari qui el va crear.

—Qui, trobant-se amb Jesucrist, descobreix la realitat del Déu cristià, té, gràcies a Ell, la possibilitat de salvació per l'amor.

Qui es diu cristià i ni tan sols intenta estimar així, no ho és en realitat: com diria la 1a carta de sant Joan, «no coneix Déu». Nosaltres que creiem, intentem estimar. Tant de bo que ho entenguin els nostres germans ateu i agnòstics!

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

PIERO MARINI

Litúrgia de futur

Es va celebrar el IV Congrés Litúrgic de Montserrat, que va suposar un moment de reflexió sobre els fonaments i la pràctica de l'acció litúrgica, analitzada en el context i el moment actuals. Mons. Piero Marini, arquebisbe president del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics Internacionals, mestre de les Celebracions Litúrgiques Pontificies (1987-2007) i amic íntim del papa Joan Pau II, va impartir la ponència «Alguns desafiaments de la reforma litúrgica: records i testimonis», en què va repassar la situació del moviment litúrgic des de 1915, any del primer Congrés de Montserrat.

La reforma litúrgica està acabada?

Es pot afirmar que la reforma en el seu conjunt ha estat fidel a la voluntat dels Pares del Concili Vaticà II i que els principis fonamentals sobre els que està construïda són perennes. Tanmateix, la seva aplicació concreta no podia ni pot ser perfecta, ni conclosa. Per això, l'obra de reforma espera continuar.

Què cal treballar en la pastoral litúrgica?

La pregària eucarística és un dels grans problemes pastorals. Els preveres i els fidels passen de l'ofertori a la comunió a través de la pregària eucarística, que hauria de ser el punt més alt de la celebració; en realitat, és un pont que es fa corrents per arribar a la comunió. Aquest és un gran problema que tenim avui.

Quin és el seu missatge d'esperança?

No hem de repetir simplement les experiències viscudes ja en el passat, i el fet de reexaminar-les ens estimula a tots nosaltres i a l'Església sencera a inclinar-nos davant les necessitats dels homes i les dones del nostre temps per trobar les solucions més adaptades al temps que vivim.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per la tolerància

Déu dels nostres cors, tu que ens has creat i ens has donat la vida a tots nosaltres, fes-nos créixer en l'amor per tu i pels altres.

Has enviat el teu Fill Jesucrist per tal de revelar-nos que tens cura de tots nosaltres i que estimes tothom.

Dóna'ns el teu Sant Esperit perquè susciti en nosaltres una fe prou forta per comprendre, amb una comprensió profunda, la vida dels altres pobles, la bona disposició originària de la humanitat, a fi de poder descobrir en cada got d'aigua ofert a un assedegat un got d'aigua per al teu Fill estimat, Jesucrist.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Ríete niño... soledades me quita, cárcel me arranca»

Se llamaba Manolillo. Era hijo de Josefina Manresa y del poeta Miguel Hernández. Su padre estaba en la cárcel. Su esposa se lo llevaba. Él escribió:

—«Al octavo mes ríes. / ¡Ríete niño! / Tu risa me hace libre. / Me pones alas. / Soledades me quita. / Cárcel me arranca. / Es tu risa la espada / más victoriosa... / Rival del sol...»

—»¡No te derrumbes! / ¡Nunca despiertes! / ¡Ríete siempre!»

—La risa de un niño es inocencia, agradecimiento, don de Dios.

—La risa de un niño puede liberarnos de penas y lágrimas.

—La risa de un niño es ¡gozo, fiesta, alegría!

—Ríete, niño... tu candor, tu sencillez es manantial para beber.

—Ríete, niño... para el verdadero amor nada hay pequeño.

—Ríete, niño... el único que tiene derecho a reír eres tú.

—La risa es comunicativa: distiende, calma, conforta, alegra...

—La risa alivia males: hace olvidar horas bajas, ayuda, sirve...

—Más: si la risa es del propio hijo, nieto o de un familiar... La risa es salud para el cuerpo y para el alma.

Jesús nos dice en el Evangelio: **«Si no os hacéis como niños, no entraréis en el Reino de los Cielos.»**

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El testimonio materno

Hablaba el Papa de las madres, de las que decía que «siempre saben testimoniar, incluso en los peores momentos, la ternura, la dedicación, la fuerza moral». Y al hacerlo citaba al beato Óscar Romero: «Las madres viven un *martirio materno*. Todos debemos estar dispuestos a morir por nuestra fe, aunque no nos conceda el Señor este honor... Dar la vida no es sólo que lo maten a uno; dar la vida, tener espíritu de martirio, es ir dando en el deber, en el silencio, en la oración, en el cumplimiento honesto del trabajo, en aquel silencio de la vida cotidiana; ir dando la vida, como la da la madre, sin aspavientos, con la sencillez del martirio maternal.»

Ser testigos de la fe, con la entrega de la vida, en el día a día, con el servicio, la misericordia, la ternura; en la vida de familia, en la vida sacerdotal y en la vida consagrada.

Ser testimonios de la muerte y resurrección del Señor. Ser testigos allí donde el Señor nos envía. Ser *mártires* en el día a día, con toda sencillez, o con la entrega suprema de la vida, con la fuerza del Señor, como lo hacen nuestros mártires.

La Virgen Madre, la madre Iglesia y la intercesión de nuestras madres nos alcancen ser fieles al Espíritu Santo que nos conduce en el seguimiento de Cristo.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [Tb 1,1a.2; 2,1-9 / SI 111 / Mc 12,1-12]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.
2. ■ **Dimarts** [Tb 2,10-23 / SI 111 / Mc 12,13-17]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV). Sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona. Sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.
3. ■ **Dimecres** [Tb 3,1-11.24-25 / SI 24 / Mc 12,18-27]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887). Sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. Hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.
4. ■ **Dijous** [Tb 6,10-11a; 7,1.9-17; 8,4-10 / SI 127 / Mc 12,28b-34]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caraciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.
5. ■ **Divendres** [Tb 11,5-17 / SI 145 / Mc 12,35-37]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.
6. ■ **Dissabte** [Tb 12,1.5-15.20 / SI: Tb 13,2.6-8 / Mc 12,38-44]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936), nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.
7. □ **† Diumenge vinent**, El Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 2a setm.) [Ex 24,3-8 / SI 115 / He 9,11-15 / Mc 14,12-16.22-26]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▮ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés digué al poble:

«Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

▮ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

La paraula del Senyor ha fet el cel, / amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; / a una paraula seva tot començà, / a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

La Santíssima Trinitat. Pintura de José Ribera (1591-1652)

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat.

En veure'ls es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

▮ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés habló al pueblo, diciendo:

«Pregunta, pregunta a los tiempos antiguos, que te han precedido, desde el día en que Dios creó al hombre sobre la tierra: ¿hubo jamás, desde un extremo al otro del cielo, palabra tan grande como ésta?; ¿se oyó cosa semejante?; ¿hay algún pueblo que haya oído, como tú has oído, la voz del Dios vivo, hablando desde el fuego, y haya sobrevivido?; ¿algún Dios intentó jamás venir a buscarse una nación entre las otras por medio de pruebas, signos, prodigios y guerra, con mano fuerte y brazo poderoso, por grandes terrores, como todo lo que el Señor, vuestro Dios, hizo con vosotros en Egipto, ante vuestros ojos? Reconoce, pues, hoy y medita en tu corazón, que el Señor es el único Dios, allá arriba en el cielo, y aquí abajo en la tierra; no hay otro. Guarda los preceptos y mandamientos que yo te prescribo hoy, para que seas feliz, tú y tus hijos después de ti, y prolongues tus días en el suelo que el Señor, tu Dios, te da para siempre.»

▮ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

La palabra del Señor hizo el cielo; / el aliento de su boca, sus ejércitos, / porque él lo dijo, y existió, / él lo mandó, y surgió. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo; / que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,14-17)

Hermanos: Los que se dejan llevar por el Espíritu de Dios, éstos son hijos de Dios. Habéis recibido no un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino un espíritu de hijos adoptivos, que nos hace gritar: «¡Abba!» (Padre). Ese Espíritu y nuestro espíritu dan un testimonio concorde: que somos hijos de Dios; y, si somos hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo, ya que sufrimos con él para ser también con él glorificados.

▮ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos vacilaban. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado pleno poder en el cielo y en la tierra. Id y haced discípulos de todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo.»

COMENTARI

Déu estima el món i les persones

Ens costa parlar de Déu: el lloem, li donem gràcies, li fem peticions de tota mena...; tendim a posar Déu al nostre servei, l'invocuem en les nostres necessitats. Però «Déu m'és feixuga, constant, immensa falta d'ortografia. M'avergonyeixo, perquè, si goso escriure'l, no sé de lletra» (Espriu). «Vaig dir al meu pare: "Parla'm de Déu"; i ell se'm quedà mirant i estimant. Vaig dir a la mare: "Parla'm de Déu"; i la mare em va fer un petó. Vaig dir a la gent: "Parla'm de Déu"; i la gent m'estimà. Vaig dir a Jesús: "Parla'm de Déu"; i Jesús resà el Parenostre» (Miquel Estradé).

La celebració de la solemnitat de la Santíssima Trinitat al final de l'itinerari que va del Nadal al Calvari i de la tomba buida fins a la vinguda de l'Esperit Sant és una invitació a contemplar la història de la salvació que té per protagonista Déu que és U i Trinitat. A la llum del misteri trinitari, tot assoleix el seu sentit. Tot descendeix del Pare per Jesucrist, el seu Fill fet home, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant i a la seva presència en els nostres cors. Tot puja al Pare pel seu Fill, en l'Esperit. És aquest el doble moviment, descendent i ascendent, del misteri de la salvació. Déu se'ns manifesta com un Déu que surt d'ell mateix, que estima el món i les persones, que comunica i dialoga amb elles: un Déu veritablement proper que ve a trobar-

nos per mitjà del seu Fill i ens fa participants de la seva vida a través de l'Esperit Sant.

Déu no és el gendarme de la nostra vida, sinó el Pare que a través del seu Esperit fa que siguem sempre més fills i hereus, segons el model del seu Fill unigènit Jesús, el Crist. Transformats per l'amor de l'Esperit, les nostres relacions han de ser més filials envers el Pare i més frateres envers el Fill. En l'evangeli d'avui, ens invita a donar testimoniatge d'aquesta experiència: «Aneu a tots els pobles i feu-ne deixebles; bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Trobada de Cursets Pre-matrimonials (CPM) a la Casa de l'Església. El passat 16 de maig, al matí, tingué lloc aquesta sessió formativa adreçada al centenar de matrimonis a collidors de promesos de les diòcesis de Barcelona, St. Feliu de Llobregat i Terrassa. Jornades com aquestes se celebren tres a l'any, una a cada diòcesi. En aquesta ocasió la doctora Margarita Bofarull RSCJ, va tractar del tema «Com i de què parlar en quant a sexualitat i bioètica a les parelles?», que després es va aprofundir en petits grups.

AGENDA

Ministeri del lectorat. El proper 2 de juny, a les 20 h, a la capella del Seminari Conciliar, el bisbe Agustí instituirà lectors als seminaristes Mario Pardo i Jordi Mondragón, de la nostra diòcesi, i Adilson Tolentino, de la de Barcelona. També altres seminaristes rebran el ministeri de l'acollit.

CATEDRAL

Corpus Christi. Diumenge 7 de juny, a les 19 h, Eucaristia presidida pel bisbe Agustí i posterior processó del Santíssim Sagrament per la Pl. de la Vila.

ESPECIAL CLOENDA 10è ANIVERSARI: Mirada agraïda i joiosa cap al futur

Més d'un miler de fidels de tota la diòcesi es van aplegar, diumenge 17 de maig, a la celebració de cloenda del 10è aniversari diocesà a Montserrat. **Caminada dels joves.** Els primers a començar la diada de celebració van ser els joves, que es van aplegar a les 14 h a l'antic monestir de Santa Cecília, per dinar junts, realitzar una pregària amb el bisbe Agustí i començar una caminada que els portaria fins al monestir de Montserrat. **Participació i coresponsabilitat a la litúrgia.** La celebració litúrgica va relluir com a veritable expressió de tot el poble de Déu. Al presbiteri, una setantena de preveres i diaques i tots els membres del Consell Pastoral Diocesà, en la seva majoria, seglars, amb Mons. Agustí Cortés i el pare abat de Montserrat, Josep Maria Soler. Dos laics i una religiosa van llegir les lectures. Les pregàries van ser nou, una per cada arxiprestat, recollint totes les necessitats de l'Església universal i local. Les ofrenes van ser presentades, entre altres, per membres de diverses congregacions religioses, recordant l'Any de la Vida Consagrada. L'Escolania d'Olesa de Montserrat va acompanyar en els cants.

Proclama dels objectius diocesans. L'elaboració d'aquests objectius ha estat molt sinodal, molt participada. A partir de la síntesi de les respostes al qüestionari llançat pel bisbe Agustí al setembre de 2014, s'ha articulat la redacció d'aquests objectius diocesans per als propers anys en tres eixos: Una crida a l'autenticitat de vida, a l'evangelització i a la renovació de les estructures pastorals.

Homilia del bisbe Agustí. A la llum de la Paraula de Déu, va reflexionar sobre els èxits, dons, riqueses, fracassos i mancances del camí recorregut. Davant la pregunta de com l'Església de Sant Feliu de Llobregat pot viure i testimoniar que sap existir en aquest món amb aquesta espera serena, activa i pacífica, el bisbe Agustí va indicar algunes cites bíbliques, com ara aquesta: «Amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'Esperit amb el lligam de la pau» (Ef 4,1-3).

Salutació del papa Francesc. Dóna gràcies a Déu «pels abundants fruits de vida cristiana aconseguits durant aquests anys d'intensa i fecunda labor evangelitzadora» i encoratja tots els fidels a «continuar enfortint la vida de comunió en la fe, intensificant els esforços perquè no manqui a ningú el testimoniatge veraç d'una caritat ardent».

Ofrena de l'escut de la diòcesi a la Mare de Déu. Deu anys després del naixement de les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, se sumaran els seus escuts als altres vuit ja presents al tron de la Mare de Déu des de 1947. El pare abat de Montserrat va agrair l'ofrena i va expressar la seva joia per aquest 10è aniversari.

Cants, coca i cava a les places. Un moment festiu a les places exteriors de la basílica va cloure la celebració diocesana.

ECO DE LA PALABRA

Sobre Dios Trinidad

Es asombroso que sobre la cuestión de Dios todos se crean con derecho a pontificar. Esto no tendría mayor importancia si la cuestión de Dios no fuera absolutamente decisiva para nuestra vida.

Que Dios exista o no, y que sea uno u otro Dios en el que se crea, cambia radicalmente todo: el mundo, la ciencia, la economía, la convivencia, el trabajo, la política, los afectos, la cultura, etc. Decimos «radicalmente» en el sentido más propio de la palabra, o sea, «desde la raíz». Porque la cuestión sobre Dios es como las raíces, que no se ven, pero determinan esencialmente la vida del árbol y su manera de ser.

No es lo mismo creer que no creer en Dios. Y la diferencia no está en las supuestas «obligaciones» que tendría que asumir un creyente, sino en la manera de entender y vivir toda la existencia, incluida, por supuesto, la vida moral. No hace falta insistir en el mensaje que desde el Concilio Vaticano II se ha venido repitiendo insistentemente: «la pérdida del sentido de Dios es la pérdida del sentido del hombre».

Hoy hemos de precisar más. No dará lo mismo, para la persona o el mundo, cualquier idea de Dios. Ideas de Dios hay y ha habido muchas y diferentes. A pesar de los esfuerzos que reali-

zamos al practicar el diálogo interreligioso, difícilmente podemos evitar los contrastes y las contradicciones. Y, sobre todo, será poco honrado guardar silencio sobre las consecuencias en la vida, que tiene una u otra idea sobre Dios. Por otra parte, la buena intención de cultivar una «espiritualidad difusa» e indeterminada, para que todos queden contentos, puede ser al comienzo bien acogida, pero está en definitiva abocada al fracaso, porque nadie puede edificar algo consistente en el vacío.

Creer y vivir la Trinidad, el Dios revelado en Jesucristo, es algo absolutamente decisivo para la vida personal y social. Son muchos los que han reflexionado sobre las consecuencias vitales, incluida la política, que tiene la fe en la Trinidad. Recientemente recordaba un diálogo, que mantuvo hace un tiempo el arzobispo Angelo Scola con un auditorio numeroso y cualificado en torno al tema «Cómo nace y vive una comunidad cristiana». Uno de sus mensajes era que, para satisfacer la necesidad vital que todos tenemos de amar y ser amados, hemos de buscar y mantener establemente la relación con «el tú (alguien, una persona) despertador y estimulante» (en italiano «il tu destante»). Esta relación venía a concretarse en un servicio gratuito a personas concre-

tas. Pero el origen de esta relación de amor estaba en el encuentro con Jesucristo, que a su vez posibilitaba, comunicándonoslo, el amor de la Trinidad. No es el momento de entrar en detalles del razonamiento teológico. Basta con reafirmar la verdad de estas palabras.

El Dios que nos ha revelado Jesucristo nos abre a la experiencia más profunda de amor.

—Ningún ser humano, aun el más solitario y huraño, podrá borrar la necesidad de relación con otra persona: es la huella de la Trinidad en él.

—El más egoísta y orgulloso no podrá negar que tiene necesidad de amar y ser amado: fue el Dios amor trinitario quien le creó.

—Quien, encontrándose con Jesucristo, descubre la realidad del Dios cristiano, tiene, gracias a Él, la posibilidad de salvación por el amor.

Quien se dice cristiano y ni siquiera intenta amar así, no lo es en realidad: como diría la 1.ª Carta de san Juan, «no conoce a Dios». Nosotros que creemos, intentamos amar. ¡Ojalá lo entiendan nuestros hermanos ateos y agnósticos!

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat